

očeta. Ni mi do njega, če ga ne morem dobiti iz ljubezni. Še manj pa mi je do njega, če bi morali vsled njega prelomiti oče dano prisego in obljubo. Nikdar ne! . . . Kaj mi do knežjega klobuka! . . . Rad se mu odpovem, samo da ustrežem očetu! . . . Dal bi za očeta ne samo knežji klobuk, temveč tudi življenje, če bi bilo treba! . . . Govoril sem! . . . Šel bom z doma prostovoljno. Samo toliko potrpíte, da obvestim o tem svoje drage. Morda po mojem odhodu tudi oni ne bodo hoteli ostati več tu. In če je tako, bomo šli vsi! . . . Vi pa pošljite nemudoma sle, da razglase po širni kneževini, da se odpovedujem knežjemu klobuku — prostovoljno v prid kneževiču Danilu!«

Ko čuje knez te besede, zaboli ga v duši. Ves omahne skupaj. Samo tiho ihti.

Tudi kneginja je potrta.

Kneževič Marko pa poklekne pred očeta, mu poljubi roko in odhiti k svoji stari materi.

Vse tiho.

Samo ura je tiktakala svoj: Tik . . . tak . . . tik . . . tak! . . .«
(Konec prih.)

V tihi noči.

Tiha luna plava
čez nebo;
tiha nočka spava
nad vasjo . . .

„Spavaj, sladko spavaj,
sinček moj;
božji angel plavaj
nad teboj!

Mir se razprostrl je
sred vasi;
božji mir zaprl je
vsem oči.

O ti, božja Deva,
milostna,
luč pred tabo seva,
trepeta . . .

Tam le tiha koča
še ne spi;
lučka trepečoca
v njej brli.

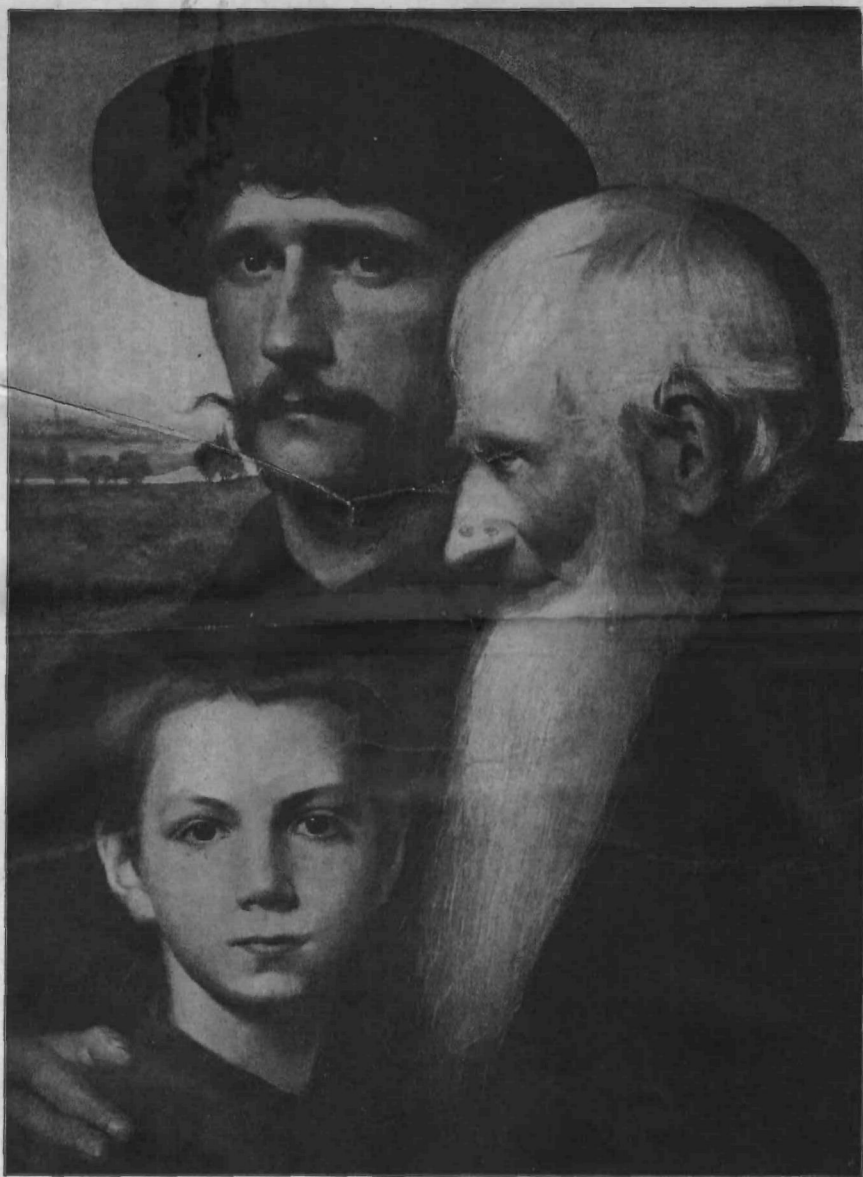
Tak moj up leskeče
pred teboj,
tak moj up trepeče
pred teboj . . .“

Sinka lahno ziblje
mamica;
ustna ji pregiblje
pesmica:

Tiha luna plava
čez nebo;
tiha nočka spava
nad vasjo . . .

Bogumil Gorenjko.

Trojna doba našega življenja.